

Nahodilosti ve Vesmíru

Objev vývoje (evoluce) je z podstatných důvodů spjat s předpokladem možnosti vzniku nahodilostí, neboť bez „náhodných“ volných „míst“ pro vznik čehokoli nového by jinak mohly „skutečnosti“ trvat pouze setrvačností. Uvážíme-li toto vše, nemůžeme než považovat Vesmír za obrovskou „továrnu“ na nahodilosti stále vyššího a vyššího typu. Jde totiž o to, že vývoj se musí nutně týkat i nahodilostí, neboť primitivní nahodilosti nejnižších úrovní by nepostačily k tomu, aby došlo k vývoji na vyšších úrovních. Aby ovšem k takovému vývoji nahodilostí a k dosahování vyšších úrovní mohlo vůbec docházet, bylo zapotřebí najít způsoby, jak nějaké struktury zpomalit resp. upevnit, čili jak nějaké setrvačnosti ustavit a udržovat. A to zase souvisí s nutností integrovat vyšší úroveň událostního dění tak, že zároveň mohou probíhat nižší procesy odlišnou rychlostí v čase, vždycky, kch tj. ždyž se děje určitou rychlostí superudálost sama, její subudálosti mohou v některých případech vypadat jako neměnné (což je ovšem pouhé zdání). Z toho se zdá být zřejmé, že zdrojem (generátorem) nahodilostí mohou být také tyto odlišnosti v rychlosti událostních procesů, navzdory tpu, že jsou sjednoceny v celek oné superudálosti.

(Písek, 160215-1.)